

Sygn. akt III KK 328/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K. G.**,
skazanego z art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 15 września 2021 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 10 marca 2021 r., sygn. akt V Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 21 listopad 2019 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II K [...], K. G. został uznany za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie do dnia 16 listopada 2017 r., w S., przechowywał na 4 dyskach twardych komputerów, w pamięci telefonu komórkowego oraz na 5 płytach DVD treści pornograficzne z udziałem małoletnich w postaci zdjęć i treści audio – video,

tj. występku z art. 202 § 4a k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 41 §1 a k.k., art. 90 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania zawodów i działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem i opieką nad małoletnimi dożywotnio, a na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 k.k., środek zabezpieczający w postaci terapii dla sprawców z zaburzeniami preferencji seksualnych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przepisów prawa procesowego (art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k.; art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 i 2 k.k.; art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. i w zw. z art. 201 k.p.k.) – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w związku z zajęciem przesłanek z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 10 marca 2021 r., sygn. akt V Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. ustalił, że w czasie czynu oskarżony miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem i przypisany czyn zakwalifikował z art. 202 § 4a k.k. w zw. art. 31 § 2 k.k., a następnie obniżył wymierzoną karę do roku pozbawienia wolności;
2. wyeliminował z podstawy prawnej orzeczenia o środku karnym art. 90 § 2 k.k.;
3. uchylił orzeczenie, na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 k.k., środka zabezpieczającego w postaci terapii dla sprawców z zaburzeniami preferencji seksualnych;
4. na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 k.k. i art. 93c pkt 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii ukierunkowanej na zwalczanie nieprawidłowych zachowań seksualnych. W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, który podniósł następujące zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

1. naruszenie przepisów art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady obiektywizmu oraz zasady swobodnej oceny dowodów, skutkujące tym, że organ postępowania nie ukształtował swojego przekonania na podstawie wszystkich dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie podstaw orzeczenia na wybranych częściach opinii biegłych, jednocześnie orzekając w sprzeczności z jej pozostałymi wnioskami, pomimo uznania jej w całości za trafną i rzetelną oraz mogącą stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w szczególności poprzez pominięcie okoliczności poziomu rozwoju intelektualnego i emocjonalnego skazanego, opisanego w tejże opinii, jak również całokształtu rozważań dotyczących jego zdolności rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem;

2. naruszenie przepisu art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie skutkujące prowadzeniem postępowania pomimo zajścia negatywnej przesłanki procesowej tj. cierpienia skazanego na upośledzenie umysłowe skutkującego niemożnością świadomego pokierowania swoim postępowaniem.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 listopada 2019 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K [...] i umorzenie postępowania w związku z zajściem przesłanek z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Pierwszy z podniesionych zarzutów koncentruje się na kwestionowaniu ustalenia co do stanu psychicznego skazanego *tempore criminis* poczynionego na podstawie opinii drugiego zespołu biegłych z Ośrodka Ekspertyz Sądowych „M.” Sp. z o.o. w K., powołanego w postępowaniu odwoławczym, wobec wątpliwości co do rzetelności opiniowania biegłych ze Szpitala w S.. Jak wynika z uzasadnienia kasacji jej autor upatruje wadliwości stanowiska Sądu odwoławczego w tym, że nie uwzględnił on tego, że biegli z O. w K. stwierdzili, że skazany funkcjonuje na poziomie typowym dla dziecka w wieku 9-12 lat, a zatem jak osoba, która z uwagi na swój wiek nie może ponosić odpowiedzialności karnej. Taki argument nie jest trafny. Cytowane stwierdzenie biegłych powinno być bowiem uwzględniane w kontekście treści wydanej opinii sądowo-psychologiczno-seksuologicznej, która – co oczywiste dotyczy osoby o odpowiednim dla przypisania odpowiedzialności karnej wieku (ur. w 1988 r.). Wskazanie przez biegłych w opinii z dnia 7 grudnia 2020 r. na ww. cezurę wieku zawierało się w stwierdzeniu, że rozpoznane u skazanego upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim odpowiada u osób dorosłych wiekiem umysłowym dziecka w wieku 9-12 lat (k. 776, t. IV). W żadnym razie takie stwierdzenie nie podważało wniosków końcowych tej opinii co do tego, że K. G. *tempore criminis* miał zachowaną poczytalność, jednak było ona w stopniu znacznym ograniczona (k. 776v). Sąd odwoławczy przeprowadził zresztą uzupełniającą czynności dowodowe w postępowaniu odwoławczym właśnie w kierunku bardziej wnikliwego zbadania kwestii poczytalności K. G. w chwili popełnienia przestępstwa, powołując dowód z opinii drugiego zespołu biegłych i przeprowadzając na rozprawie odwoławczej w dniu 3 marca 2021 r. dowód z konfrontacji zespołów biegłych, którzy w niniejszej sprawie wydali opinie sądowo-psychologiczno-seksuologiczną (k. 816-824, t. V). Szczegółowo przeanalizował opinię biegłych z O. w K., mając na uwadze ich porównanie do dziecka w wieku 9-12 lat (s. 7 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). To właśnie na tej podstawie Sąd uznał, że skazany dopuścił się zarzucanego występk, mając ograniczoną w stopniu znacznym poczytalność, co zgodne jest z wnioskami końcowymi ww. biegłych. Zacytowane przez skarżącego porównanie w świetle całej treści opinii w

żadnym razie nie może świadczyć o dokonaniu przez Sąd *ad quem* wadliwych ustaleń faktycznych co do stanu psychicznego skazanego.

Drugi z podniesionych zarzutów wskazujący na obrazę art. 17 § 1 pkt 2 w zw. z art. 31 § 1 k.k., w świetle poczynionych uwag, również musi zostać uznany za oczywiście bezzasadny, albowiem odnosi się do wtórnego - względem pierwszego zarzutu - zagadnienia procesowego, uwarunkowanego spełnieniem przesłanek określonych w przepisie materialno-prawnym, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Należy ponadto zaznaczyć, że kwestionowanie obrazu prawa materialnego może być zasadne jedynie wówczas, gdy nie są kwestionowane (wprost lub pośrednio) ustalenia faktyczne. Tymczasem autor kasacji, w jej pierwszej części, zakwestionował ocenę dowodu z opinii biegłych, odnoszącą się do materii istotnej dla zastosowania art. 31 § 1 k.k. Wobec bezzasadności takiej argumentacji, również i drugi zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.